

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/105/2020
Identifikačné číslo spisu: 2019200011
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2019200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej /sudca spravodajca/ a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: Nemocnica s poliklinikou Sv. Lukáša Galanta, a. s., so sídlom Hodská 373/38, 924 22 Galanta, IČO: 44 452 519, právne zastúpeného: JUDr. Mário Keleti, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Hlavná 36, 981 01 Hnúšťa, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Želtova 2, 829 24 Bratislava 25, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 204/00012/2017/R zo dňa 22.11.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/4/2019-59 zo dňa 11. marca 2020, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/4/2019-59 zo dňa 11.marca 2020, z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom, č. k. 20S/4/2019-59 zo dňa 11.marca 2020, podľa ust. § 190 zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 204/00012/2017/R zo dňa 22.11.2018, ktorým rozklad poskytovateľa zdravotnej starostlivosti Nemocnica s poliklinikou Sv. Lukáša Galanta a.s. (žalobcu) zamietol a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. ZS 204/00012/2017 zo dňa 20.11.2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava uložil podľa § 18 ods.1 písm. b) bod 1, 50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods. 2 písm. b) a ods. 6 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) a podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) žalobcovi ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti

pokutu vo výške 8 000,- Eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 168 S.s.p. tak, že žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava rozhodnutím č. ZS 204/00012/2017 zo dňa 20.11.2017 uložil podľa § 18 ods.1 písm. b) bod 1,50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods.2 písm. b) a ods.6 zákona č. 581/2004 Z. z. a podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) žalobcovi ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu vo výške 8 000,- Eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené dňa 04.07.2017 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti pani N. Y., nar. XXXX, naposledy bytom XXX Š. XXX (ďalej len „pacientka“). Porušenie spočívalo v tom, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti neposkytol pacientke počas hospitalizácie na centrálnej jednotke intenzívnej starostlivosti (JIS) dňa 09.04.2016 od 13,20 hod. do 19,55 hod. správnu zdravotnú starostlivosť. U rizikovej pacientky z hľadiska popôrodných komplikácií (predčasná abrupcia placenty, stav po sekcii s narodením mŕtveho plodu) nebol včas konzultovaný hematológ, anestéziológ a pacientke nebola poskytnutá adekvátna pooperačná starostlivosť vrátane včasnej a účinnej liečby komplikácií (diseminovanej intravaskulárnej koagulácie, hemoragického šoku). Podkladom na rozhodnutie o uložení pokuty boli zistenia a závery z dohľadu vykonaného nad poskytnutou zdravotnou starostlivosťou, výsledky ktorého boli zaznamenané v protokole č. 810/2016 o vykonanom dohľade na mieste dňa 17.02.2017, ďalej námietky žalobcu zo dňa 22.03.2017 k protokolu, stanovisko V.. M.. M. M., R., odborníka z medicínskeho odboru anestéziológia a intenzívna medicína k námietkam žalobcu, stanovisko M.. B. P., O., odborníka z medicínskeho odboru gynekológia a pôrodníctvo zo dňa 25.04.2017 k námietkam žalobcu, zápisnica č. 810/2016 o prerokovaní námietok dohliadaného subjektu (žalobcu) k protokolu o vykonanom dohľade zo dňa 04.07.2017, oznámenie zo dňa 28.07.2017 o prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov. Proti rozhodnutiu prvého stupňa podal žalovaný rozklad, o ktorom rozhodol predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako príslušný správny orgán podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona č. 581/2004 Z.z., a rozklad žalobcu rozhodnutím č. ZS 204/00012/2017/R zo dňa 22.11.2018 zamietol a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. ZS 204/00012/2017 zo dňa 20.11.2017 postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že tento v konaní o rozklade vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom prvého stupňa v rámci výkonu dohľadu u žalobcu na podnet manželky pacientky, pričom sa stotožnil so skutkovými zisteniami prvostupňového správneho orgánu a s jeho právnym posúdením veci. Predseda žalovaného vychádzal z obsahu administratívneho spisu, tvorený podkladmi k rozhodnutiu vo veci, zaobstaranými správnym orgánom prvého stupňa k vykonanému dohľadu. Tieto pozostávali zo zdravotnej dokumentácie z poskytovanej zdravotnej starostlivosti zaobstaranej od žalobcu, z vyjadrenia žalobcu zo dňa 04.08.2016, ktoré obsahovalo vyjadrenie primára gynekologicko-pôrodnického oddelenia zo dňa 03.08.2016, vyjadrenie službukonajúcej lekárky gynekologicko-pôrodnického oddelenia zo dňa 10.08.2016, vyjadrenie primárky oddelenia anestéziológie a intenzívnej medicíny (OAIM) zo dňa 03.08.2016. Ďalej za účelom objektívneho posúdenia všetkých skutočností bolo správnym orgánom prvého stupňa zaobstarané vyjadrenie Mestskej polikliniky Sereď, s.r.o. zo dňa 05.08.2016 (obsahujúce vyjadrenie pacientkinej všeobecnej lekárky zo dňa 04.08.2016), vyjadrenie pacientkinho gynekológa zo dňa 08.08.2016, pitevný protokol č. PNRSL2016 0278 zo dňa 12.04.2016 z pitvy pacientky a pitevný protokol č. PNRSL2016 0281 zo dňa 12.04.2016 z pitvy pacientkinho mŕtvonarodeného dieťaťa. Na posudzovaní zdravotnej starostlivosti v rámci výkonu dohľadu sa podieľali ako prizvané osoby podľa § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. M.. B. P., O., odborník z medicínskeho odboru gynekológia a pôrodníctvo a V.. M.. M. M., R., odborník z medicínskeho odboru anestéziológia a intenzívna medicína (ďalej aj „odborní konzultanti“). Predseda žalovaného správneho orgánu sa rovnako stotožnil s výškou uloženej pokuty za zistené porušenia žalobcu ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, pričom pokutu považuje za primeranú zisteným nedostatkom, preventívnu a výchovnú, a nie za likvidačnú.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 2 ods.1, § 4 ods. 3, 5 tohto zákona, ako i v intenciách ustanovení zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 23 ods. 1 písm. e), 43 ods. 4, 5, 11, § 77 ods. 1, § 50 ods. 2, § 64 ods. 2 tohto zákona. Taktiež podľa § 33 ods. 2, § 34 ods. 4, 5, § 46, § 47 ods. 1, 2, 3, § 59 ods. 1, 2, § 61 ods. 1, 2, 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej časti prvej a druhej hlavy Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

4. Krajský súd sa pri prieskume zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia zameril na posúdenie podstatných žalobných dôvodov, ktorými žalobca napádal predovšetkým nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu orgánmi dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti vo vzťahu k ustáleniu objektívnej zodpovednosti žalobcu ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti za spáchanie správneho deliktu neposkytnutia správnej zdravotnej starostlivosti podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona č. 581/2004 Z. z. konaním uvedeným v skutkovej vete vo výroku administratívneho rozhodnutia prvého stupňa. Žalobca mal za to, že v inkriminovanom čase hospitalizácie dotknutej pacientky na centrálnej jednotke intenzívnej starostlivosti (JIS) dňa 09.04.2016 od 13,20 hod. do 19,55 hod. poskytol na základe v tom čase dostupných informácií a pooperačného stavu pacientky správnu zdravotnú starostlivosť. Žalované administratívne rozhodnutia oboch stupňov považuje za nezákonné predovšetkým z dôvodu, že tieto vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nebolo v správnom konaní zo strany konajúcich správnych orgánov vyhovieť návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania. Krajský súd vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu a k podkladom použitým pre rozhodnutie vo veci predmetného administratívneho trestania s argumentáciou žalobcu, zameranou na podporu dôvodnosti správnej žaloby, nesúhlasil.

5. Z obsahu administratívneho spisu a správnej žaloby pre krajský súd vyplynulo, že podstatná argumentácia žalobcu, spochybňujúca správnosť záverov dohľadu vykonaného nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti žalobcom, bola postavená na námietkach /skutočnosti, že ani v jednom zo štádií dohľadu a následného správneho konania správne orgány nevyhoveli návrhu žalobcu doplniť dokazovanie vypracovaním intradisciplinárneho znaleckého posudku a rovnako, že nevyhoveli návrhu žalobcu na prizvanie znalca z medicínskeho odboru hematológia, nakoľko žalobcovi bola vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu vytýkaná práve tá skutočnosť, že v preverovanom prípade ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nekonzultoval včas hematológa a anesteziológa. Krajský súd vo vzťahu k namietanému nedoplneniu dokazovania vypracovaním multiodborného znaleckého posudku a prizvaním znalca z odboru hematológia, tieto námietky žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnené. Uviedol, že žalobcom navrhovaný postup neodôvodňovali ani ním uvádzané otázky na doplnenie dokazovania a ani tá skutočnosť, že za podstatu konštatovaného neposkytnutia správnej zdravotnej starostlivosti bolo orgánom dohľadu určené omisívne konanie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti spočívajúce v tom, že včas nebol konzultovaný hematológ a anesteziológ. Tento vytýkaný nedostatok v poskytovaní zdravotnej starostlivosti nemožno podľa krajského súdu posudzovať izolovane, zjednodušene povedané - keďže bolo potrebné konzultovať hematológa, je potrebné prizvať odborníka z medicínskeho odboru hematológie. Krajský súd poukázal na to, že v kontexte celej poskytovanej zdravotnej starostlivosti v danom prípade bolo potrebné mať na zreteli, že pacientka bola primárne v starostlivosti gynekológa a dôvodom, pre ktorý bola pacientka v starostlivosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, boli komplikácie v súvislosti s jej graviditou (krvácanie, pre ktoré pacientka vyhľadala lekársku pomoc), ktoré po prvotných vyšetreniach vyústili do potreby realizovať operačný zákrok, pričom pacientka bola na základe informácií získaných pred pôrodom, hodnotená, z pohľadu možných, teda na základe dostupných lekárskeho znalostí vo vzťahu k predpokladaným následným komplikáciám, ako vysoko riziková (abrupcia placenty, sekciou porodený mŕtvonarodený plod, silné krvácanie pred pôrodom). Následne bez akýchkoľvek pochybností bola zrejماً skutočnosť, ako aj vedomosť ošetrovujúcich lekárov z odboru gynekológie, že

išlo o rizikóvú pacientku z hľadiska popôrodných komplikácií (predčasná abrupcia placenty, stav po sekcii s narodením mŕtveho plodu). Preto bolo potrebné podľa názoru krajského súdu posudzovať predovšetkým poskytovanie pooperačnej zdravotnej starostlivosti zo strany gynekológa - pôrodníka, ktorý na základe všetkých dostupných informácií mal stanoviť správnu liečbu a postupy na zlepšenie pooperačného zdravotného stavu pacientky a za tým účelom rozhodnúť o potrebe konzultácie lekárov z iných medicínskych odborov. S prihliadnutím na uvedené okolnosti prípadu by nebolo na mieste klásť otázky odborníkovi z medicínskeho odboru hematológia v tom zmysle, ako mal správne poskytovať zdravotnú starostlivosť gynekológ, pričom hematológ sa na poskytovaní liečby na centrálnej JIS v inkriminovanom čase od 13,20 hod. do 19,55 hod. ani nepodieľal, vzorky krvi / biologického materiálu neodoberal, ani neurčoval liečebný postup. A to ani vo vzťahu k otázke následného rozvinutia sa ťažkého stavu DIC u pacientky v danom prípade, keď v čase o 19:55 hod. bola preložená na OAIM, keďže posúdenie otázky, či pri abrupcii placenty hrozí rozvoj diseminovanej intravaskulárnej koagulácie (DIC), resp. či ošetrojúci lekár gynekologicko-pôrodnického oddelenia musí bezpodmienečne poznať aktuálny stav hemokoagulácie pre posúdenie stupňa rozvíjajúcej sa DIC, nie je sporné. Vo vzťahu k požadovanému znaleckému dokazovaniu z medicínskeho odboru anesteziológia, pri vykonaní dohľadu bol k námietkam žalobcu v súlade s ustanovením § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. prizvaný odporný konzultant V.. M.. M., R..., odborník z medicínskeho odboru anesteziológia a intenzívna medicína, čo pre účely posúdenia poskytovanej zdravotnej starostlivosti a získania podkladov pre rozhodnutie vo veci plne postačovalo a závery, ku ktorým na základe záznamov zo zdravotnej dokumentácie odborný konzultant dospel, žalobca nijako odborne nespochybnil a ani správny orgán z vyhodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach daného prípadu nevzišla potreba ich spochybnenia.

6. Rovnako dostatočne a logicky žalovaný a správny orgán prvého stupňa, podľa názoru krajského súdu vyhodnotili obranu žalobcu a jeho námietky, že pri posudzovaní správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti nevzali do úvahy Záznam o anestézii, ako ani skutočnosť, že pacientka bola dňa 09.04.2016 od 12.15 hod. do 13.10 hod. v starostlivosti anesteziológa (M. V. K., MBA, primárka Oddelenia anesteziológie a intenzívnej medicíny). Vzhľadom k tomu, že uvedený záznam o anestézii a poskytnutie zdravotnej starostlivosti lekárom z medicínskeho odboru anestézia v danom čase sa viaže na obdobie počas operácie pacientky - výkon cisárskeho rezu, ktorý nebol orgánmi dohľadu a ani žalovaným posudzovaný ako nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť, neprisvedčil krajský súd žalobcovmu tvrdeniu, že by vyhodnotením skutkových okolností poskytovania zdravotnej starostlivosti v inkriminovanom čase počas hospitalizácie pacientky na centrálnej JIS dňa 09.04.2016 od 13,20 hod. do 19,55 hod. boli porušené práva žalobcu na dôkladné vyhodnotenie zisteného skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci. Krajský súd uviedol, že zo zápisnice z prerokovania námietok, ako aj z odôvodnenia napadnutého prvostupňového správneho rozhodnutia vyplýva, že celý „Záznam o anestézii“, vrátane podávania infúznej terapie, bol dôkladne preštudovaný prizvaným odborníkom z odboru anesteziológia a intenzívna medicína, a aj na základe tohto záznamu boli v protokole uvedené fakty ohľadom anesteziologickej starostlivosti počas cisárskeho rezu, pričom táto zdravotná starostlivosť pri podávaní celkovej anestézie bola zo strany prvostupňového správneho orgánu hodnotená ako správna, podľa jeho doslovného hodnotenia bola odvedená vysoko profesionálne a bezpečne vzhľadom k celkovému stavu pacientky a k dôvodom indikácie celkovej anestézie. Ako správna bola vyhodnotená aj následná zdravotná starostlivosť poskytnutá na OAIM, kam bola pacientka, žiaľ už v hemoragickom šoku, preložená o 19.55 hod. dňa 09.04.2016 a rovnako bol ako správny vyhodnotený ďalší postup spočívajúci v realizácii následného operačného zákroku o 20.55 hod. toho dňa, za účelom odstránenia primárneho zdroja krvácania, ktorý sa už ale realizoval v čase plne rozvinutej DIC s masívnym krvácaním a ďalších v rozhodnutí konkretizovaných zdravotných komplikácií vážne ohrozujúcich život pacientky (popísané napr. na stane 6 posledný odsek rozhodnutia druhého stupňa).

7. Základom ďalšieho podstatného dôvodu žalobcom namietanej nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia, na ktoré sa krajský súd zamerl, bolo tvrdenie napádajúce nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu v rámci vykonaného dohľadu správnymi orgánmi oboch stupňov, avšak predovšetkým prizvanými odbornými konzultantami z medicínskeho odboru gynekológia a pôrodníctvo a z medicínskeho odboru anesteziológia a intenzívna medicína, ktorí podľa názoru

žalobcu na základe obsahu zdravotnej dokumentácie pacientky nesprávne vyhodnocovali poskytovanie zdravotnej starostlivosti ex post, t. j. s odstupom času so znalosťou sumy informácií o zdravotnom stave pacientky, ktoré v reálnom čase poskytovania zdravotnej starostlivosti ošetrujúca lekárka nemala k dispozícii, pričom orgány dohľadu a odborní konzultanti mali poskytovanie zdravotnej starostlivosti posudzovať ex ante, t. j. s prihliadnutím len na tie okolnosti a informácie, z ktorých mohol zdravotnícky personál a ošetrujúca lekárka v čase poskytovania zdravotnej starostlivosti vychádzať. Žalobca mal predovšetkým za to, že obsahom zdravotnej dokumentácie pacientky je preukázané, že jej zo strany žalobcu bola poskytnutá zdravotná starostlivosť správne, za dodržania medicínskych postupov a medikácie, ktorá bola za daných okolností vo vývoji zdravotného stavu pacientky možná. Krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o spôsob, ktorým bola zo strany prizvaných konzultantov posudzovaná správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti počas pobytu pacientky na centrálnej JIS, z obsahu zdravotného záznamu pacientky, z obsahu administratívneho spisu a z obsahu vyhodnotenia zisteného skutkového stavu konajúcimi správnymi orgánmi vyplýva, že záver ku ktorému v posudzovanej otázke prizvaní odborní konzultanti dospeli, bol prijatý s ohľadom na ex ante, t. j. s použitím sumy informácií o zdravotnom stave pacientky v danom reálnom čase počas jej pobytu v starostlivosti na centrálnej JIS (od 13.20 hod. do 19.50 hod.), ktorý pozostával z chronologických výsledkov laboratórnych vyšetrení, z chronologických záznamov jej vitálnych funkcií, zo záznamov o spôsobe a priebehu ošetrovania pacientky zdravotníckym personálom, ako aj zo záznamov o medikácii a vyhodnotení aktuálneho zdravotného stavu pacientky a určenia ďalšieho postupu a liečby ošetrujúcou lekárkou z gynekologicko - pôrodnického oddelenia. Pochopiteľne, tieto informácie bolo potrebné posudzovať v kontexte udalostí a výsledkov laboratórnych vyšetrení, ktoré sa realizovali aj pred prijatím pacientky na centrálnu JIS, ako aj v kontexte okolností poskytujúcich informácie o zdravotnom stave pacientky pred jej hospitalizáciou. Z obsahu administratívneho spisu a použitej zdravotnej dokumentácie dotknutej pacientky bolo zrejmé, že vo vzťahu k následku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientke počas jej pobytu na centrálnej JIS (DIC, ireverzibilný hemoragický šok), boli preukázateľne známe podstatné odborné znalosti, informácie a okolnosti, z ktorých v danom čase mal a mohol ošetrujúci lekár - gynekológ vychádzať pri stanovení adekvátnej liečby pacientky počas jej pobytu na centrálnej JIS. Uvedené vo vzájomných súvislostiach, podľa názoru krajského súdu, jednoznačne preukazujú dostatočnú sumu informácií, ktoré mala ošetrujúca lekárka k dispozícii v reálnom čase pobytu pacientky na centrálnej JIS, teda ex ante z pohľadu preverovania správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti, na základe ktorých obozretne a promptne mohla zvoliť liečebný postup zameraný na zabezpečenie dostatku informácií o zdravotnom stave pacientky a rozvíjajúcom sa stave DIC. Rovnako krajský súd konštatoval, že vyššie uvádzané známe skutočnosti, vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie pacientky, žalobca po medicínskej stránke ani po skutkovej nijako nespochybnil. Poukazy žalobcu na záznamy vykonané v zdravotnej dokumentácii v priebehu pobytu pacientky na centrálnej JIS len dokumentujú zanedbanie informačného toku medzi laboratóriom a ošetrujúcou lekárkou vo vzťahu k potrebe zopakovať odber potrebného množstva krvi za účelom zistenia hemokoagulačných parametrov, nevyhnutných na posúdenie zdravotného stavu pacientky v danom prípade pooperačných komplikácií a na stanovenie adekvátnej liečby. S prihliadnutím na uvedené okolnosti prípadu, vyplývajúce z obsahu záznamov v zdravotnej dokumentácii pacientky a s prihliadnutím na predpokladané medicínske poznatky ošetrujúceho lekára o možných komplikáciách pooperačného stavu v danom prípade predčasného odtrhnutia placenty, krajský súd neprisvedčil tvrdeniu, resp. obhajobe žalobcu, že na poskytnutie adekvátnej liečby nemal ošetrujúci lekár dostatok vstupných informácií. Práve so znalosťou všetkého vyššie uvedeného bolo predovšetkým na ošetrujúcom lekárovi, aby urobil rýchle a správne rozhodnutie, vzhľadom na kontinuálne krvácanie pacientky a sprievodné vyššie uvedené dostupné výsledky vyšetrení, aby zabezpečil urýchlené odobratie potrebného množstva krvi za účelom zistenia hemokoagulačných parametrov, ktorých sledovanie bolo v danom prípade, vzhľadom na predpoklad popôrodných komplikácií nevyhnuté na indikáciu potrebného postupu a liečby, resp. pre poskytnutie správnej zdravotnej starostlivosti. V tomto ohľade neobstojí ani obhajoba žalobcu, že výsledky hemokoagulačných parametrov z krvného odberu boli dostupné až po 22. hodine, pretože išlo o odber krvi, ktorý bol realizovaný až o 19.56 hod., teda po demonštrácii rozvinutej DIC a ireverzibilného hemoragického šoku, avšak záznam o potrebe opakovaného odberu krvi za účelom zistenia hemokoagulačných parametrov bol zo zdravotnej dokumentácie ošetrujúcemu lekárovi známy aj v čase prijatia pacientky na centrálnu JIS, aj v čase o 14.00 hod. až do 19.55 hod.

8. Krajský súd nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že odborní konzultanti nezohľadnili správne podávanie intravenózneho liečby pacientke počas jej pobytu na centrálnej JIS, pretože odborní konzultanti bez akéhokoľvek spochybnenia vyhodnotili z obsahu zdravotnej dokumentácie aj tento postup, pričom uviedli, že ako liečba bola pacientke ordinovaná infúzna a hemostyptická liečba, podaná jej bola 1 ery-masa, zloženie podaných roztokov nezodpovedalo princípom tekutinovej liečby hemoragického šoku, roztoky glukózy v celkovom objeme 2 000 ml sú v liečbe šoku neúčinné a majú skôr škodlivý charakter, podanie ery-masy nemá významný vplyv na zmenu hemokoagulácie.

9. Krajský súd mal za to, že správne orgány oboch stupňov v preskúvaných rozhodnutiach v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 4 a 5 správneho poriadku v spojení s § 47 ods. 3 správneho poriadku, za účelom posúdenia objektívnej deliktnej zodpovednosti žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dotknutej pacientke a za účelom posúdenia naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu, pred vydaním rozhodnutia o uložení sankcie dôkladne vyhodnotili získané podklady pre rozhodnutie vo veci, pozostávajúce zo záverov vykonaného dohľadu nad poskytnutou zdravotnou starostlivosťou, a dôkazov získaných v priebehu následného správneho konania o uložení pokuty. Správne orgány oboch stupňov na základe dostatočných podkladov vyhodnotili zistený skutkový stav, a to každý dôkaz zvlášť/jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach, pričom sa dostatočne vysporiadali aj s návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania v naznačenom smere (pribratie znalca z medicínskeho odboru hematológie a na vypracovanie multiodborového posudku), vrátane uvedenia dôvodov, pre ktoré v nadväznosti na výsledky realizovaného dokazovania nebolo doplnenie dokazovania v danej veci potrebné. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu a z odôvodnení administratívnych rozhodnutí oboch stupňov zistil, že v rámci dohľadu a následného správneho konania bolo zabezpečených pre konanie dostatok dôkazov, z ktorých logického vyhodnotenia bez akýchkoľvek pochybností bolo možné dospieť k záveru o nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti dotknutej pacientke počas hospitalizácie na centrálnej JIS dňa 09.04.2016 od 13,20 hod. do 19,55 hod., ako aj o príčinách, ktoré viedli k DIC a k hemoragickému šoku.

10. Krajský súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú námietku napádajúcu rozhodovanie predsedu úradu na základe návrhu ním ustanovenej poradnej komisie. Poukázal na to, že tento spôsob rozhodovania predsedu úradu o riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiam pobočky úradu vydaným v prvom stupni upravuje priamo zákona č. 581/2004 Z.z. v ustanovení § 23 ods. 1 písm. e), v zmysle ktorého je predseda úradu oprávnený kreovať poradnú komisiu, ktorej úlohou je predložiť predsedovi úradu vo veci rozkladu návrh na rozhodnutie. Ide o rovnaký inštitút riadneho opravného prostriedku proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov prvého stupňa, ako upravuje § 61 správneho poriadku, ktorý sa subsidiárne použije aj v tomto prípade. Návrh rozkladovej komisie má pre predsedu úradu, ako ústredného orgánu štátnej správy, len poradný, odporúčajúci charakter, pričom minister, vedúci, príp. predseda ústredného orgánu štátnej správy ním nie je viazaný. Preto nemožno skonštatovať, že by predseda žalovaného ústredného orgánu štátnej správy na úseku dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti rozhodoval bez znalosti veci. Práve kreovaná komisia má v takýchto prípadoch zaručiť väčšiu ochranu práv účastníka konania, o ktorého právach a povinnostiach sa v rozkladovom konaní rozhoduje, keďže pôsobením viacerých členov v poradnom orgáne predsedu úradu poskytuje možnosť objektívnejšieho posúdenia prípadu po skutkovej a vecnej stránke. Správny poriadok a ani zákon č. 581/2004 Z. z. neukladá predsedovi Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o kreovaní a o zložení poradnej komisie osobitne informovať účastníka konania o rozklade. Uvedené zákony rovnako nedávajú právo účastníkovi konania vyjadrovať sa k návrhu poradnej komisie na rozhodnutie, ktorý je určený len pre predsedu úradu a nemá preň záväzný charakter. O možnosti nahliadať do administratívneho spisu a oboznámiť sa s kompletnou spisovou dokumentáciou a o možnosti vyjadriť sa k jej obsahu bol žalobca oboznámený listom žalovaného zo dňa 21.06.2018 (č. 9 administratívneho spisu) a túto možnosť žalobca v priebehu správneho konania druhého stupňa aj využil. Vzhľadom k tomu, že v rámci konania o rozklade, na ktorého vedenie sa primerane použije konanie o odvolaní, nebolo v danom prípade zo strany správneho orgánu druhého stupňa dopĺňané správne konanie o nové dôkazy, ani neboli odstraňované prostredníctvom procesných inštitútov žiadne vady správneho konania prvého stupňa (§ 59 ods. 1 v spojení s § 61 ods. 3 správneho

poriadku), žalobca už nebol pred vydaním rozhodnutia vyzvaný na vyjadrenie sa k veci. Preto krajský súd neprisvedčil žalobcovmu tvrdeniu, že mu v priebehu konania o rozklade nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca mal, a aj využil, všetky zákonom stanovené možnosti vyjadriť sa ku skutkovým zisteniam a podkladom pre vydanie jednak rozhodnutia prvého stupňa, či už v rámci vykonaného dohľadu alebo v rámci administratívneho konania prvého stupňa o uložení pokuty a jednak aj v rámci konania o rozklade. Dodal, že v podanej žalobe predpojatost' jednotlivých členov poradnej komisie vo vzťahu k predmetu veci, účastníkom konania alebo k ich zástupcovi v danom prípade žalobca nenamietal uvedením konkrétnych dôvodov a okolností, z ktorých by sa ich zaujatost' dala objektívne posudzovať (§ 9, § 10 správneho poriadku).

11. V súvislosti s námietkou napádajúcou nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty v sume 8 000,- Eur krajský súd z obsahu odôvodnení napadnutých rozhodnutí zistil, že správny orgán prvého stupňa v predposlednom odseku na strane 19 rozhodnutia, uloženie výšky pokuty v hornej polovici maximálnej sumy pokuty stanovenej pre daný správny delikt v § 64 ods. 2 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. (9 958 eur), dôvodil poukazom na zistené nedostatky v poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi, ktoré boli v rozpore s cieľom a povinnosťou poskytovať zdravotnú starostlivosť správne v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., ako aj s poukazom na prijatie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov, ktorých opodstatnenosť sa prejavila v zlepšení precíznejšie upravených liečebných postupov v záujme predchádzania zisteným nedostatkom v budúcnosti, čo nepochybne vyjadruje zámer sledovaný funkciou individuálnej prevencie uloženej sankcie v prípade žalobcu. Úvahu o správnosti výšky uloženej pokuty žalovaný v preskúvanom rozhodnutí doplnil vlastným konštatovaním, ktorým s prihliadnutím na zistené nedostatky výšku pokuty vyhodnotil ako primeranú, preventívnu a výchovnú a pre žalobcu nelikvidačnú. Aj takéto stručné odôvodnenie výšky uloženej pokuty považoval krajský súd za dostatočné, napriek tomu, že táto úvaha žalovaného by sa dala ešte vo vzťahu k osobe žalobcu ako deliktuálne zodpovedného subjektu rozviesť, napr. vyhodnotením početnosti a dôvodov predchádzajúceho administratívneho trestania z dôvodov právoplatne konštatovaného porušenia ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. žalovaným. Avšak s prihliadnutím na zistený skutkový stav a závažnosť spôsobu, akým bola povinnosť poskytovania správnej zdravotnej starostlivosti v danom prípade porušená, objektívne sa výška uloženej pokuty krajskému súdu nejaví ako neprimeraná alebo uložená bez zreteľa na naplnenie jej funkcie vo vzťahu k individuálnej, ako aj ku generálnej prevencii. Krajský súd tento nedostatok absencie obsiahlejšieho odôvodnenia výšky uloženej pokuty nevyhodnotil ako také porušenie práva žalobcu na spravodlivé konanie pred iným orgánom štátnej správy, ktoré by mu privodilo ujmu na jeho právach. V prípade zrušenia rozhodnutia len z tohto formálneho dôvodu by nebolo, s prihliadnutím na primeranosť výšky pokuty, spravodlivé, aby sa proces rozhodovania zopakoval bez toho, aby pre žalobcu privodil priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Krajský súd, s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov dal do pozornosti, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka [rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ 98-102/02 (R 122/2003)].

12. Krajský súd po vykonaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v rozsahu podstatných žalobných bodov, ako aj postupu predchádzajúceho ich vydaniu skonštatoval, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí spĺňa všetky atribúty zákonnosti. Žalovaný sa vysporiadal s odvolacími (rozkladovými) námietkami žalobcu, rozhodnutie je založené na náležite zistenom a logicky vyhodnotenom skutkovom stave veci, ktorý skutkový stav zodpovedá aj obsahu administratívneho spisu, pričom krajský súd zároveň nezistil také závažné porušenie zákona, práv a právom chránených záujmov žalobcu, na základe ktorých by bolo možné vyhovieť žalobnému petitu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

13. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.03.-2020, sp. zn. 20S/4/2020 tak, že zruší rozhodnutie predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. k. ZS 204/00012/2017/R z 22.11.2018 a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou so sídlom v Trnave, č. k. ZS 204/00012/2017 z 20.11.2017 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal, by kasačný súd poukazom na ust. § 467 ods. 2 S.s.p. zmenil rozhodnutie ohľadne trov konania a priznal žalobcovi trovy konania na krajskom aj na kasačnom súde v plnej výške.

14. Žalobca v dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) ako i z dôvodu, že sa odklonil od ustálenej rozhodcovskej praxe kasačného súdu (§440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.)

15. Žalobca sa nestotožnil s tvrdením krajského súdu, že žiadnymi relevantnými dôkazmi nespochybnil závery prizvaných znalcov. Poukázal na to, že v rámci celého konania poukázal na nesprávnosť záverov prizvaných konzultantov a najmä na skutočnosť, že vypracované odborné posudky posudzovali poskytnutú zdravotnú starostlivosť ex post. V tomto smere zotrval na svojich žalobných námietkach. Žalobca vychádzajúc z ust. § 32 ods. 2, § 34 ods. 2 Správneho poriadku skonštatoval, že z jeho strany došlo k spochybneniu záverov odborných posudkov relevantným spôsobom, keď vyjadrenia účastníka konania majú minimálne rovnakú dôkaznú silu ako závery konzultantov. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Szd 3/2009 z 03.11.2009 z ktorého vyplýva, že“štát ustanovuje do pozície znalcov odborné osobnosti v danom odbore a odvetví ľudských činností a vedy za účelom zabezpečenia spravodlivého poskytovania súdnej a inej právnej ochrany. Pritom ich zaväzuje pri výkone činnosti povinnosťou rešpektovať určité odborné postupy pod sankciou trestnoprávnej alebo disciplinárnej zodpovednosti. Minimálne tieto podmienky favorizujú znalcov a spôsobujú vyššiu dôveryhodnosť ich skutkového zistenia, hoci ich akademické tituly nedosahujú spoločenskej úrovne iných odborníkov v ich odbore alebo odvetví“..... Žalobcovi nie je z rozhodnutia krajského súdu zrejmé na základe akých ustanovení prisúdil posudkom vyššiu dôkaznú silu, najmä ak pri výkone dohľadu nemajú charakter dôkazu, ale len bežného posúdenia dohliadajúcim orgánom, ktorého sa konzultant stáva pre danú vec súčasťou. Žalobca poukázal na to, že od vykonávania dohľadu podľa zák. č. 81/2004 Z. z. je nutné odlišovať správne konanie v rámci ktorého sa ukladá pokuta. Skonštatoval, že zák. č. 581/2004 Z. z. nestanovuje žiadne podmienky, v akom rozsahu a akým spôsobom má byť vykonané dokazovanie v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Žalobca zotrval na názore, že správny poriadok v ust. § 36 priamo predpokladá nutnosť vypracovať znalecký posudok, ak je to potrebné pre odborné posúdenie skutočnosti dôležitých pre rozhodnutie. Mal za to, že krajský súd rozdiely v dohľadovom konaní a v správnom konaní obdobne ako žalovaný opomenul, a preto sa podľa názoru žalobcu krajský súd nesprávne vysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v správnej žalobe a túto nesprávne právne posúdil. Nariadenie znaleckého dokazovania považoval žalobca za potrebné o to viac, že v celom konaní rozporoval závery prizvaných osôb a tieto neboli žiadnym iným dôkazom potvrdené alebo overené. Za daného stavu mal za to, že nariadenie znaleckého dokazovania bolo základným predpokladom, aby správny orgán presne a úplne zistil skutočný stav veci, ktorému by zodpovedalo vykonanie znaleckého dokazovania. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 84/2004 (správne malo byť uvedené 10 Sžso 84/2014) pozn. kas.súdu) z 30.11.2015. Žalobca taktiež poukázal na to, že v súlade s ust. § 197 S.s.p. navrhol, aby správny súd vykonal znalecké dokazovanie, ktorého účelom malo byť posúdenie správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti žalobcom ako nevyhnutného predpokladu pre posúdenie správnosti postupu žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu však nie je žalobcovi zrejmé, prečo krajský súd tomuto návrhu nevyhovel. Nerozlišovaním medzi výkonom dohľadu a správnym konaním a nerešpektovaním povinnosti dať vypracovať znalecký posudok, bez ktorého nebolo možné podľa názoru žalobcu vysloviť záver v bode 75 rozsudku, krajský súd vec nedostatočne právne zhodnotil, čo bolo dôvodom pre podanie kasačných námietok v zmysle ust. § 440 ods. 1 písm. f,/g/ S.s.p.

16. Žalobca ďalej vytýkal krajskému súdu, že pri posudzovaní nesprávnosti zistenia skutkového stavu sa krajský súd v odôvodnení rozhodnutia zameril na odôvodnenie správnosti postupu žalovaného pri posudzovaní poskytnutej zdravotnej starostlivosti z hľadiska princípu ex ante, avšak v odôvodnení rozhodnutia predovšetkým poukazuje na padanie žalovaného a používa medicínske argumenty, ktoré neboli súčasťou spisu, ale až vyjadrenia k podanej žalobe. Tým, že sa žalovaný vo vyjadrení k žalobe s podstatnou časťou argumentov vysporiadal až v rámci správneho súdnictva podľa názoru žalobcu preukazuje nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí žalovaného, ktorú skutočnosť žalobca namietal v žalobe. Nestotožnil sa s názorom krajského súdu, že sa správne orgány dostatočne vysporiadali aj s návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania, hoci pripustil, že sa s návrhmi na doplnenie dokazovania síce istým spôsobom vysporiadali, ale nie z hľadiska medicínskych argumentov. Rozhodnutia správnych orgánov považuje i naďalej po odbornej medicínskej stránke za nedostatočné a je ich potrebné zrušiť, nakoľko nedostatky odborného zdôvodnenia rozhodnutia nie je možné naprávať v rámci správneho súdnictva.

17. Žalobca ďalej nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu ohľadne ním tvrdených porušení práv žalobcu, keď namietal že zo strany žalovaného nebol oboznámený so spôsobom kreovania rozkladovej komisie a ani s jej zložením. Zdôraznil potrebu materiálneho chápania právneho štátu v otázkach interpretácie právnych predpisov, a preto zastával názor, že bolo povinnosťou žalovaného oznámiť žalobcovi kreovanie rozkladovej komisie a zároveň oznámiť jej zloženie. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že stanovisko rozkladovej komisie má len poradný, odporúčací charakter, ktorým samotný rozhodujúci orgán nie je viazaný, pričom poukázal na to, že je neexistetné, aby predseda úradu rozhodoval len na základe vlastného odborného vzdelania z čoho žalobca usúdil, že obsah jeho rozhodnutí je kreovaný rozkladovou komisiou. Taktiež nesúhlasil s tvrdením, že mal možnosť sa oboznámiť s obsahom administratívneho spisu, keďže spisový materiál v čase oboznamovania sa so spisom neobsahoval rozhodnutie o kreovaní a zložení poradnej komisie.

18. Žalobca uviedol, že krajský súd v bode 92 odôvodnenia pripustil, že rozhodnutie o uloženej sankcii bolo veľmi stručné a teda nedostatočné, preto mal žalobca za to, že krajský súd v tomto smere pripustil odôvodnenosť podanej správnej žaloby. Mal za to, že krajský súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR. Krajskému súdu vytýkal, že rozhodnutie o výške pokuty neposudzoval iba z hľadiska formálnych nedostatkov, ale sám vykonal posúdenie z hľadiska odborných medicínskych argumentov, čo mu ale neprináleží. V rámci správnej žaloby žalobca poukazoval na niekoľko rozhodnutí NS SR, v ktorých vyslovil, že pokiaľ je rozhodnutie z hľadiska nenáležitého odôvodnenia výšky pokuty nepreskúmateľné, je potrebné takéto rozhodnutie zrušiť.

19. Záverom žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie krajského súdu, nakoľko neposkytuje odpovede na všetky argumenty žalobcu uvedené v žalobe. Najmä námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí správneho orgánu, porušenia zásad dvojinstančnosti konania ako i námietke, že v napadnutom rozhodnutí sa nevychádzalo z reálne zisteného skutkového stavu a faktov.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby kasačný súd napadnuté rozhodnutie správneho súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

21. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu zo dňa 08.09.2020 v plnej miere stotožnil s rozsudkom krajského súdu o zamietnutí žaloby a tento považoval za správny a dôvodný. Nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré žalobca napadol rozhodnutie krajského súdu kasačnou sťažnosťou.

22. Žalovaný považoval skutkový stav tak, ako bol zistený pred vydaním žalobou napadnutých rozhodnutí, za dostatočne spoľahlivo zistený na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o uložení pokuty a aby predseda úradu ako orgán rozhodujúci o rozklade mohol pristúpiť k zamietnutiu rozkladu žalobcu a potvrdeniu jeho prvostupňového orgánu v celom rozsahu. Skonštatoval, že Úlohou úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a ani súdu nie je dospieť k zhode s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti ohľadom pochybenia, pretože poskytovateľ zdravotnej starostlivosti využíva

všetky dostupné prostriedky obrany proti prípadným finančným, či iným postihom, plynúcim mu zo zisteného porušenie § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z., teda sleduje svoje individuálne záujmy ako subjektu poskytujúceho zdravotnú starostlivosť, s využitím všetkých zákonných prostriedkov obrany. Úlohou úradu je objektívne preveriť správnosť zdravotnej starostlivosti, a v prípade, že je na to dôvod pristúpiť k uloženiu sankcie, a to aj vtedy, ak nepríde k zhode medzi ním a poskytovateľom zdravotnej starostlivosti ako páchatelom správneho deliktu. Jedinou podmienkou v konaní o uložení pokuty bolo, aby žalovaný mal pred vydaním napadnutých rozhodnutí skutkový stav zistený natoľko spoľahlivo, aby mohol pristúpiť k jej uloženiu, a následne posúdiť možnosť uloženia sankcie za zistené pochybenie. Nesúhlas žalobcu so zisteniami žalovaného, resp. rozpor v odborných názoroch na správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti, nemôže bez všetkého znamenať, že skutkový stav nie je náležite zistený a spáchanie správneho deliktu dostatočne preukázané.

23. Žalovaný mal za to, že skutkové zistenia, ktorými došlo k naplneniu skutkovej podstaty porušenia ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z., sú natoľko jednoznačné a nespochybniteľné, že akékoľvek dokazovanie v situácii, keď sa žalovaný náležite a opakovane, či už počas výkonu dohľadu, alebo následne v správnom konaní, stále dookola zaoberal tými istými námietkami žalobcu, by nevedlo k iným zisteniam, než k akým dospel žalovaný počas výkonu dohľadu ako aj následne v správnom konaní.

24. Ďalej žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca napádal zistenia skutkového stavu žalovaným tvrdiac, že ich náležite spochybnil svojimi vyjadreniami, či námietkami, tak na druhej strane konštatoval, že žalovaný sa vždy a podrobne snažil vysporiadať s každou námietkou žalobcu, aj keď námietkam nevyhoviel a neakceptoval ich. Na druhej strane žalobca počas celého výkonu dohľadu, ani počas správneho konania, ale ani v súdnom konaní nepredložil žiaden objektívny, nezávislý dôkaz, mimo vlastných tvrdení, či tvrdení jeho konajúcich lekárov, hoci tak v zmysle ustálenej judikatúry aj Najvyššieho súdu SR urobiť mohol a žalovaný mu v tejto iniciatíve ani nijakým spôsobom nebránil. Skonštatoval, že povinnosťou žalovaného ako konajúceho správneho orgánu nie je vždy a za každých okolností v správnom konaní ustanoviť vo veci znalca. Poukázal na to, že správny poriadok bol vytvorený za účelom jeho použitia rôznymi typmi správnych orgánov. Žalovaný, ktorý je oprávnený kontrolovať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti formou dohľadu, má zákonnú možnosť prizvať odborne spôsobilú osobu na posúdenie špecifických otázok z príslušnej medicínskej oblasti ešte počas výkonu dohľadu. Mal za to, že k doplneniu dokazovania pristúpi správny orgán vtedy, ak dovtedy zistený skutkový stav nepovažuje za spoľahlivo zistený a podklady pred vydaním rozhodnutia za nedostatočné. V prípade, že má skutkový stav zistený spoľahlivo tak, že tento je dostatočným základom pre vydanie rozhodnutia vo veci a o zistenom skutkovom stave nemá žiadne pochybnosti, nemusí pristúpiť k doplneniu dokazovania, ani vyhovieť návrhu účastníka správneho konania na doplnenie dokazovania.

25. K tvrdeniu žalobcu, že konajúci krajský súd použil medicínsku argumentáciu žalovaného, resp. že posudzoval vec po odbornej stránke, žalovaný upozornil, že krajský súd absolútne nehodnotil správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti, ani nenahrádzal odbornú činnosť úradu, ktorému štát zveril právo vyhodnocovať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Medicínske fakty, skutočnosti, či zistenia, ktorými bola naplnená skutková podstata správneho deliktu hodnotil len do takej miery, v akej to bolo potrebné na preskúmanie, či skutkový stav, ktorého samotná podstata spočíva v medicínskych skutočnostiach, bol zo strany žalovaného zistený správne, spoľahlivo a zákonne a či si žalovaný obstaral všetky podklady v takej miere, aby mal skutkový stav zistený natoľko dostatočne, že mu takto zistený skutkový stav dáva právo pristúpiť k uloženiu pokuty vydaním rozhodnutia. Dôrazne odmietol tvrdenia, že sa až vo vyjadrení k žalobe podrobne vysporiadal s argumentami, či námietkami, podanými žalobcom už v správnom konaní, či v procese výkonu dohľadu.

26. V súvislosti s údajným porušením práv žalobcu ako účastníka konania, ku ktorému malo podľa neho prísť tým, že nebol oboznámený s kreovaním rozkladovej komisie a s jej členmi, žalovaný poukázal na to, že takýto žalobný dôvod používa právny zástupca opakovane vo všetkých súdnych

sporoch, v ktorých v mene nemocníc spoločnosti Svet zdravia a.s. žaluje úrad na rôznych súdoch SR a doteraz nebol na žiadnom z nich s týmto žalobným dôvodom úspešný.

27. Taktiež nesúhlasil žalovaný s tvrdením žalobcu, že krajský súd konštatoval nedostatočnosť odôvodnenia pokuty, a preto mal rozhodnutia žalovaného zrušiť. V tejto súvislosti poukázal na relevantnú časť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorú aj citoval, z ktorej vyplýva, že takto konštatovanie súdu neznelo. Žalovaný v konaní o rozklade preskúmal prvostupňové rozhodnutie vrátane náležitosti jeho odôvodnenia, a konštatoval, že odôvodnenie výšky pokuty tak, ako ho formuloval prvostupňový správny orgán v rozhodnutí je dostatočné. Rovnako pri ukladaní výšky pokuty má prihliadnuť na závažnosť zistených nedostatkov a ich následkov, čo aj urobil. V danom prípade pri ukladaní pokuty zvažil fakt, že hoci úmrtie pacientky nebolo dané do priamej súvislosti s pochybením, pochybenie v poskytovaní zdravotnej starostlivosti hodnotil žalovaný za závažné so závažnými následkami pre pacienta. Zistenými nedostatkami v poskytovaní zdravotnej starostlivosti na centrálnej JIS žalobca neprispel k zlepšeniu zdravotného stavu pacientky, hoci s ohľadom na známe skutočnosti (krvácanie, predčasné odlučovanie placenty, úmrtie plodu) musel byť vedomý možných následkov, ktoré môžu u takejto pacientky vzniknúť (aj to, že u pacientky môže nastať hemoragický šok, ktorý je už v istých štádiách nezvládnuteľný), a postupní signály preto, že sa pacientkin stav nevyvíja dobre mal počas celej hospitalizácie na centrálnej JIS.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby pôvodne najvyšší súd nevyhovel kasačnej sťažnosti žalobcu a napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdil.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zák. č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

30. Podľa ust. § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

31. Podľa ust. § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je nedôvodná.

33. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/4/2019-59 zo dňa 11. marca 2020, ktorým krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

34. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu.

35. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. ZS 204/00012/2017/R zo dňa 22.11.2018, ktorým Predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou rozklad žalobcu zamietol postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. ZS 204/00012/2017

zo dňa 20.11.2017. Prvostupňovým rozhodnutím Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava uložil podľa § 18 ods.1 písm. b) bod 1,50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods.2 písm. b) a ods.6 zákona č. 581/2004 Z. z. a podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. žalobcovi ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu vo výške 8 000,- Eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne.

36. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.(§ 177 ods. 1 SSP)

37. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 194 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach a vo veciach správneho trestania správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

38. Kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci konania o kasačnej sťažnosti skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného v oboch stupňoch. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

39. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil

dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší správny súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásadnej otázke týkajúcej sa porušenia povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. zo strany žalobcu za správne a súladné so zákonom. K správnosti postupu a rozhodnutia správneho súdu kasačný súd uvádza nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

40. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

41. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

42. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

43. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

44. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

45. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť

štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

46. Zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle ust. § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

47. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou zákonodarca upravuje v ust. § 43 a nasl. tohto zákona, kde upravuje spôsob ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Tým, že citovaný zákon v ust. § 43 ods. 12 pôsobnosť správneho poriadku na výkon dohľadu vylúčil možno konštatovať, že výkon dohľadu je osobitným druhom konania, ktorého záver tvorí podklad pre vydanie rozhodnutia v správnom konaní o uložení sankcie. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z. z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu (zák. č. 578/2004 Z. z.) v tých pracovných činnostiach, v ktorých majú vykonávať dohľad, najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax (zák. č. 578/2004 Z. z.) v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c) citovaného zákona. Pokiaľ úrad zistí porušenie ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje zákon o správnom konaní, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Účastník konania má možnosť predložiť v rámci správneho konania dôkaz na podporu správnosti svojich tvrdení alebo navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese úradu ako orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Vykonávanie dokazovania patrí do výlučnej právomoci úradu, ktorý tiež rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, nevykonanie navrhovaného dôkazu je však úrad povinný zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku). Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané aj zásadou súčinnosti, rýchlosti a hospodárnosti konania, ktoré zásady konania majú rovnaké postavenie v procese správneho konania a žiadnu z nich nemožno považovať za primárnu zásadu ovládajúcu správne konanie.

48. Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní administratívneho trestania podľa zákona č. 581/2004 Z. z. je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade pokiaľ

odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. v správnom konaní správnym súdom nevznikli pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa uvedeného zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „lege artis“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („non lege artis“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci postupu tvorby správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať a z týchto dôkazov vyvodit' skutkové a právne zistenia, a následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona v týchto medziach na základe logickej postupnosti dospieť k rozhodnutiu. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okrem toho podľa názoru kasačného súdu pri konštatovaní protiprávneho konania t.j. postupe „non lege artis“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „ex ante“ teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať.

49. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší správny súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameral svoju pozornosť zásadným námietkam sťažovateľa - žalobcu, predovšetkým na posúdenie zásadnej otázky, či bolo potrebné vypracovať znalecký posudok za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu, či už počas správneho konania resp. správneho súdneho konania a to na základe návrhu žalobcu, ako aj na posúdenie, či je dôvodné konštatovanie žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu. Taktiež, či je dôvodná jeho námietka o porušení procesných práv žalobcu, keď nebol zo strany žalovaného oboznámený so spôsobom kreovania rozkladovej komisie ani s jej zložením ako aj dôvodnosti žalobcovej námietky odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR v otázke nenáležitého odôvodnenia výšky pokuty.

50. Vychádzajúc z odôvodnenia krajského súdu ten k namietanému nedoplneniu dokazovania vypracovaním multiodborného znaleckého posudku a prizvaním znalca z odboru hematológia, tieto vyhodnotil ako neopodstatnené. Taktiež krajský súd nesúhlasil s námietkou žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave. Mal za to, že správne orgány oboch stupňov v preskúmaných rozhodnutiach náležite odôvodnili, že za účelom posúdenia objektívnej deliktuálnej zodpovednosti žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dotknutej pacientke a za účelom posúdenia naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu, pred vydaním rozhodnutia o uložení sankcie, dôkladne vyhodnotili získané podklady pre rozhodnutie vo veci, pozostávajúce zo záverov vykonaného dohľadu nad poskytnutou zdravotnou starostlivosťou, a dôkazov získaných v priebehu následného správneho konania o uložení pokuty. Konštatoval, že správne orgány oboch stupňov sa dostatočne vysporiadali aj s návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania v naznačenom smere (pribratie znalca z medicínskeho odboru hematológia a na vypracovanie multiodborového posudku), vrátane uvedenia dôvodov, pre ktoré v nadväznosti na výsledky realizovaného dokazovania nebolo doplnenie dokazovania v danej veci potrebné. Žalobca i napriek uvedenému zotrval na svojom názore, že svojimi argumentami spochybnil správnosť záverov prizvaných odborných konzultantov a nariadenie znaleckého dokazovania považoval za nevyhnutné na to, aby bol náležite zistený skutkový

stav. S uvedeným tvrdením žalobcu sa kasačný súd zhodne ako správny súd nestotožnil a to z nasledovných dôvodov.

51. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správne orgány pri ukladaní pokuty o.i. vychádzali z protokolu č. 810/2016 o vykonanom dohľade na mieste zo dňa 17.02.2017, zo zápisnice č.810/2016 o prerokovaní námietok dohliadajúceho subjektu k protokolu o vykonanom dohľade ako aj podkladov pre vypracovanie protokolu o vykonanom dohľade, a to zo zdravotnej dokumentácie pacientky, z vyjadrenia žalobcu zo dňa 04.08.2016, ktoré obsahovalo vyjadrenie primára gynekologicko-pôrodnického oddelenia zo dňa 03.08.2016, vyjadrenie službukonajúcej lekárky gynekologicko-pôrodnického oddelenia zo dňa 10.08.2016, vyjadrenie primárky oddelenia anestéziológie a intenzívnej medicíny (OAIM) zo dňa 03.08.2016. Vyjadrenia Mestskej polikliniky Sereď, s.r.o. zo dňa 05.08.2016 (obsahujúce vyjadrenie pacientkinej všeobecnej lekárky zo dňa 04.08.2016), vyjadrenie pacientkinho gynekológa zo dňa 08.08.2016, pitevný protokol č. PNRSL2016 0278 zo dňa 12.04.2016 z pitvy pacientky a pitevný protokol č. PNRSL2016 0281 zo dňa 12.04.2016 z pitvy pacientkinho mŕtvonarodeného dieťaťa. Ako aj z odborných stanovísk prizvaných konzultantov M.. B. P., O., odborníka z medicínskeho odboru gynekológia a pôrodnictvo a V.. M.. M. M., R., odborníka z medicínskeho odboru anestéziológie a intenzívna medicína. Teda z riadne zisteného skutkového stavu, ktorý žalobca relevantným spôsobom nespochybnil. Samotný nesúhlas žalobcu s odbornými závermi prizvaných osôb bez predloženia dôkazov spochybňujúcich ich správnosť nemôže viesť k záveru o nedostatočnom zistení skutkového stavu. (bližšie pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/37/2016) Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol oboznámený so závermi vykonaného dohľadu, taktiež bol počas správneho konania upovedomený o začatí správneho konania, pričom počas výkonu dohľadu a ani počas správneho konania nepredložil žiaden znalecký posudok a ani iný dôkaz, ktorým by vyvrátil, resp. spochybnil žalovaným zistený skutkový stav, okrem nesúhlasného stanoviska so závermi uvedenými v protokole č. 810/2016 a návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania počas správneho konania a to zadovážením odborného posudku z odboru hematológia a znaleckého posudku, ktorý by vec posúdil interdisciplinárne. Na spochybnenie uvedeného nepostačuje ani argumentácia žalobcu o tom, že jeho vyjadrenia ako účastníka konania spochybňujúce odborné závery úradom prizvaných konzultantov majú rovnakú dôkaznú silu ako závery konzultantov. Samotné spochybňovanie záverov odborných konzultantov žalobcu jeho argumentáciou samo o sebe nepostačuje na ich reálne spochybnenie. Poukazovanie žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Szd 3/2009 zo dňa 03.11.2009 v danom prípade neobstojí nakoľko, vychádza z iných skutkových okolností ako v prejednávanom prípade. V danej veci existovali dva rozdielne názory na porušenie povinnosti podporené existenciou dvoch diametrálne odlišných záverov v tejto veci medzi prizvanými odborníkmi na oblasť poskytovania zdravotnej starostlivosti, preto za účelom riadneho zistenia skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. V prejednávanej veci nebola existencia odlišných odborných stanovísk úradom prizvaných odborných konzultantov zistená, práve naopak obaja vyhodnotili poskytovanie zdravotnej starostlivosti zo strany žalobcu pacientke za non lege artis, pričom žalobcova argumentácia nespochybnila uvedené zistenia a ani nebol zo strany žalobcu predložený dôkaz, ktorý by uvedené odborné závery prizvaných konzultantov spochybnil. Z uvedeného dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu o povinnosti žalovaného nariadiť znalecké dokazovanie, s prihliadnutím na to, že žalovaný sa s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania vyčerpávajúco v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadal. Navyše správny orgán nie je návrhmi na vykonanie dokazovania účastníkom konania viazaný.

52. Žalobca taktiež namietal, že mu nie sú známe dôvody, prečo jeho návrhu na vykonanie dokazovania ustanovením znalca krajský súd nevyhovel.

53. Podľa ust. § 197 S.s.p., správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

54. Podľa ust. § 135 ods. 1 S.s.p., na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

55. Kasačný súd vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Správneho súdneho poriadku konštatuje, že vo všeobecnosti zmyslom konania v správnom súdnictve nie je vykonávať rozsiahle dokazovanie a vyvodzovať z neho skutkové závery. Je tomu tak preto, že zmyslom a podstatou správneho súdnictva je poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR s dôrazom na právne otázky napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Napriek uvedenému, bola do právnej normy ustanovenej v druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej konanie o správnej žalobe vo veciach správneho trestania transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v súlade s čl. čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c Ústavy SR, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom. Minimálnymi požiadavkami na „plnú jurisdikciu“ je zákonné zabezpečenie, aby správny súd mohol vykonať dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci nezávisle na skutkových zisteniach správneho orgánu ku dňu jeho rozhodovania a skutkový stav zistený správnym orgánom a doplnený súdom hodnotiť nezávisle na hodnotení skutkového stavu veci vykonaného správnym orgánom.

56. Z odvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten hoci sa výslovne k uvedenému návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania nevyjadril vychádzajúc z bodu 87 odôvodnenia jeho rozhodnutia nepovažoval nariadenie znaleckého dokazovania za potrebné a to z nasledovných dôvodov. Skutkový stav zistený správnymi orgánmi vyhodnotil ako dostatočný, pričom skonštatoval, že v rámci dohľadu ako aj následného správneho konania bolo zabezpečených pre konanie dostatok dôkazov, z ktorých logického vyhodnotenia bez akýchkoľvek pochybností je možné dospieť k záveru o nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientke počas jej hospitalizácie na centrálnej JIS dňa 09.04.2016 od 13,20 hod do 19,55 hod, ako aj o príčinách, ktoré viedli k DIC a k hemoragickému šoku. Z uvedeného je tak zrejmé, že krajský súd nemal pochybnosť o náležitom zistení skutkového stavu. Taktiež z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu bodu 74 až 78 je zrejma aj argumentácia krajského súdu ohľadne nedôvodnosti námietok žalobcu vzťahujúcich sa k potrebe nariadiť znalecké dokazovanie v predmetnej veci. Uvedené podľa názoru kasačného súdu postačuje na to, aby bolo v konaní žalobcovi garantované minimálne zachovanie jeho procesných práv najmä jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Rozhodnutie krajského súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ preskúmvanej veci a vychádzajúc z uvedeného dáva tiež odpoveď na otázku potreby doplnenia dokazovania zo strany krajského súdu. Z uvedených dôvodov kasačný súd neprisvedčil dôvodnosti kasačných námietok žalobcu o porušení jeho procesných práv a nesprávnom právnom posúdení zo strany krajského súdu.

57. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia používal medicínsku argumentáciu, ktorá nebola súčasťou spisu, ale až vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe, čím žalobca poukazoval na nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí žalovaného a potrebu ich zrušenia, keďže mal za to, že tieto nie sú po odbornej medicínskej stránke dostatočné. Kasačný súd plne súhlasí s vyjadrením žalovaného obsiahnutým v bode 25 tohto rozhodnutia. K uvedenému doplnia. Kasačný súd obdobne ako krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí, nezistil, že by tieto trpeli vytýkaným nedostatkom absencie riadneho odôvodnenia, keďže dávajú účastníkovi konania odpoveď na skutkové a právne významné otázky.

58. Vo vzťahu k ďalšej žalobcovej kasačnej námietke ohľadne porušenie jeho práv v dôsledku neoboznámia ho so spôsobom kreovania rozkladovej komisie a s jej zložením, kasačný súd plne poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v bode 88, stotožňujúc sa s jeho právnym názorom. Pre doplnenie dáva kasačný súd do pozornosti žalobcu rozhodnutie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 189/2008 podľa ktorého ...“ Osobitná (rozkladová) komisia má postavenie poradného orgánu. Správny poriadok neupravil kreovanie týchto komisií. Vedúci ústredného orgánu štátnej správy v praxi postupujú podľa zásad na zriaďovanie a činnosť osobitných (rozkladových) komisií, schválených uznesením vlády Slovenskej republiky č. 1211 z roku 2002. V zmysle týchto zásad môže byť komisia vedúceho ústredného orgánu štátnej správy jeho stálym odborným poradným orgánom, alebo takúto komisiu môže zriaďiť aj ad hoc. Keďže správny poriadok jednoznačne zakotvuje, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhoduje na základe návrhu osobitnej komisie, treba dospieť k záveru, že osobitná komisia má len postavenie jeho poradného orgánu. Preto jej návrh na rozhodnutie vedúceho ústredného orgánu štátnej správy nezaväzuje. V praxi nie je vylúčené, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhodne inak, ako mu navrhla rozkladová komisia.“ Alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/31/2011 zo dňa 18.04.2012 podľa ktorého ...“Rozhodnutie poradnej odvolacej (rozkladovej) komisie nemôže byť predmetom prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu v správnom súdnictve, keďže poradná komisia nevydáva záväzné rozhodnutie a vedúci správneho orgánu nie je jej rozhodnutím viazaný.“ Nadôvažok žalobca v kasačnej sťažnosti náležite nezdôvodnil, na základe čoho pri formulovaní svojho názoru o povinnosti žalovaného oznámiť mu kreovanie rozkladovej komisie a zároveň oznámiť jej zloženie, vychádzal, keď len zdôraznil potrebu materiálneho chápania právneho štátu v otázkach interpretácie právnych predpisov. Ako už bolo vyššie uvedené správny poriadok neupravuje kreovanie rozkladových komisií. Vychádzajúc z ust. § 23 ods. 1 písm. e) zák. č. 581/2004 Z.z. je v kompetencii predsedu úradu rozhodovať o rozkladoch proti rozhodnutiam úradu vydaných v prvom stupni, a to na návrh ním ustanovenej poradnej komisie. Podľa organizačného poriadku úradu (obvykle zverejnené na internetovej stránke úradu, pozn. kasačného súdu) čl. 2 bodu 2 písm. j) predseda úradu rozhoduje o rozkladoch proti rozhodnutiam úradu vydanými v prvom stupni, a to na návrh ustanovenej poradnej komisie. Vychádzajúc z čl. 9 bodu 1 písm. e), bodu 2 Predseda úradu na zabezpečenie operatívnej koordinácie činnosti útvarov, objektívneho a kolektívneho posudzovania alebo spracovania návrhov na riešenie koncepčných otázok rozvoja, riadenia a hospodárenia zriaďuje poradné komisie predsedu úradu, pričom ich postavenie, úlohy, zloženie a spôsob rokovania poradných orgánov upravujú ich štatúty alebo iné vnútorné predpisy úradu. Uvedené tak dáva právny základ fungovaniu poradnej komisie na úrade, pričom nič nebránilo žalobcovi oboznámiť sa zákonným spôsobom o zložení poradnej komisie a to ešte pred vydaním rozhodnutia o jeho rozklade a prípadne uplatniť námietku zaujatosti voči jej členovi/členom. Tým, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl.2 ods. 2 Ústavy SR), nemožno vytykať žalovanému nesplnenie si povinnosti, ktorú mu zákon výslovne neukladá.

59. Kasačný súd nesúhlasí ani s argumentáciou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd pripustil odôvodnenosť podanej správnej žaloby z dôvodu, že rozhodnutie o uloženej sankcii bolo veľmi stručné a teda nedostatočné, majúc za to, že týmto postupom sa krajský súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR, z ktorej je zrejmé, že pokiaľ je rozhodnutie z hľadiska nenáležitého odôvodnenia výšky pokuty nepreskúmateľné, je potrebné ho zrušiť. Kasačný súd k uvedenej námietke žalobcu konštatuje. Krajský súd v bode 91 odôvodnenia poukázal na to, že prvostupňový správny orgán uloženie výšky pokuty v hornej polovici maximálnej sumy pokuty stanovenej pre daný správny delikt dôvodil poukazom na zistené nedostatky v poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi ako aj s poukazom na prijaté opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, pričom žalovaný doplnil úvahu o správnosti výšky pokuty vlastným konštatovaním, ktorým s prihliadnutím na zistené nedostatky túto vyhodnotil ako primeranú, preventívnu a výchovnú a pre žalobcu nelikvidačnú. Jednoznačne krajský súd uviedol, že aj takéto stručné odôvodnenie výšky uloženej pokuty možno považovať za dostatočné, napriek tomu, že táto úvaha by sa dala ešte vo vzťahu k osobe žalobcu ako dilektuálne zodpovedného subjektu rozviesť. Napriek tomu krajský súd tento nedostatok absencie obsiahlejšieho odôvodnenia výšky uloženej pokuty nezahodnotil ako také porušenie práva žalobcu na spravodlivé konanie pred iným orgánom štátnej správy, ktoré by mu privodilo ujmu na jeho právach a to práve poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž 98-102/02 (R 122/2003), podľa ktorého sa rozhodnutie nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Z uvedeného nemožno vyvodiť, že by odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov bolo vo vzťahu k výške pokuty nepreskúmateľné, práve naopak z rozhodnutí je zrejmé, na základe akej správnej úvahy tieto dospeli k výške uloženej

pokuty, keď zhodnotili závažnosť porušenia na základe zistených nedostatkov a to s ohľadom na následky ako i účel sankcie.

60. Kasačný súd taktiež neprisvedčil argumentácii žalobcu, ktorou namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR (napr. v nálezoch sp. zn. I. ÚS 243/07 <<http://merit.slv.cz/I.US243/07>>, I. ÚS 114/08 <<http://merit.slv.cz/I.US114/08>>, III. ÚS 36/2010 <<http://merit.slv.cz/III.US36/2010>>), ktorý vo svojej rozsiahlej judikatúre konštatuje, že procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 139 ods. 2 S.s.p. znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, pričom vychádzajúc z konštantnej judikatúry, či už ústavného súdu ako i EŠLP (napr. (García Ruiz c. Španielsku zo dňa 21.01.1999, Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29.04.1993, séria A, č. 254-B, s. 49), sa nevyžaduje aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Kasačný súd mal preukázané, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite vysporiadal s podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v jeho žalobe, kde ich jasným spôsobom vyhodnotil a následne uviedol, na základe akej právnej úvahy, podloženej ustanoveniami právnych predpisov, dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu teda spĺňa zákonné náležitosti ustanovené v § 139 ods. 2 S.s.p. rešpektujúc vyššie zmienenú judikatúru. Skutočnosť, že rozhodnutia, či už žalovaného alebo krajského súdu, nie sú odôvodnené podľa predstáv žalobcu, nemožno považovať za porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ak sú založené na správnych logických a odborných úsudkoch a argumentoch a sú vydané v súlade so zákonom, čo v prejednávacom prípade splnené bolo. Pokiaľ sa aj krajský súd nezaoberal vyslovene všetkými žalobnými námietkami, v súlade s vyššie uvedeného, nemožno to považovať za porušenie žalobcovho práva na spravodlivé súdne konanie.

61. Vychádzajúc z vyššie uvedeného kasačný súd námietky sťažovateľa proti rozsudku správneho súdu považoval za nedôvodné, keďže neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

62. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi (sťažovateľovi), ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p.)

63. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

